

V Rokycanské nemocnici a Podivný hospodský sejšň U zrzavé Mary

Napsal uživatel Belmondo
Pátek, 18 Zář 2015 08:14

Autorky a autoři v Trapsavci se každoročně v několika příspěvcích dotknou i muzikantského světa. V Trapsavci 2015 se díky básni V Rokycanské nemocnici můžete dozvědět, co společného může mít jeden pacient jedné nemocnice s trampskou kapelou. Povídka na druhou stranu je skutečně takovým „podivným sejšňem“. Pohybuje se v ní řada postav ze světa nejen hudebního. A že se v jedné próze můžou objevit hrdinové Rychlých šípů, světoznámí spisovatelé i nejslavnější disident by vás asi mohlo překvapit, jenže...

Krásné čtení **V Rokycanské nemocnici** Pod šibenicí chirurgického lůžka
odsouzení hleděním do skel život si krátí.

V hlavách každý svého bůžka,

jen co se herci či zprávy po vypnutí ztratí. Kolečkový stolek žádá, když k němu těžkou rukou
mírím:

„Ruko, povoz mě!“

Já ke sklu okna a ke kapačce vzhlížím...

Bože, pomoz mně! Hřmot vozíků v tunelu chodby sílu vrací zpátky,

k oknu na stolku jedu, jak když Hoboes jeli na Portu.

Tlukot spojek místní dlažby přemoh v uších zátky,

teď už v okně pozoruju, jak srnka skáče od heliportu. Chtěl bych za ní k Plzni běžet,
ať v pyžamu, ne v maskáči.

Berle bych tu nechal ležet,

dnes hraje Lístek v Hifáči! **Radek Kačer Kottner**

Podivný hospodský sejšň U zrzavé Mery

(podle skutečné události ze dne 25. dubna 2015) V pátek večer v trampské hospodě U zrzavé
Mery bylo pusto, prázdko. Jen u stolu v rohu popíjel pivo osamocený Píky. Mery za výčepním
pultem zívala nudou.

„Kde všichni jsou? Jak to, že tu dnes nikdo není?“

„Tos tady měl být, Píky, před hodinou. Bylo tu narváno. Všechno spískal Frank z osady Hledači.
Měl tu nějaké astronomické tabulky s výpočtama a taky virgule. Všechny úplně zblbnul tou svou
posedlostí po skrytých pokladech.“ Majitelka lokálu si zapálila tenkou dlouhou cigaretu, vyfoukla
labužnický kouř a pokračovala: „Prý dnes v noci, na svatého Jiřího, se otevírá země, aby vydala
své poklady. Všichni se sebrali a vyrazili spolu s Frankem do skal.“

Píkymu zazvonil mobil.

„To seš ty? Kde jste?“ slyšela ho Mery hovořit. Pak soustředěně naslouchal volajícímu.

„To si děláš prdel, nééé? Zase nějaký tvůj kanadský žertík, co? Kecáš!“ zařval Píky a vypnul
mobil.

„To byl Frank, prý máš roztočit piva, jdou sem hosté, že budeme čumět!“ tlumočil jí svůj hovor.

„Asi mu už z toho hledání pokladů pěkně hrabe,“ zakroutila nechápavě hlavou Mery.

V tom někdo otevřel dveře a do lokálu loudavě přicházeli bizarní postavy. Za chvíli byly všechny
stoly obsazené.

„Hellou Píky!“ zahlaholil pohublý, nakrátko ostříhaný chlapík se strništěm na bradě. Oslovenému
se rozzářil obličej, když dotyčného poznal.

„Hellou Jacku!“ Zalomili si palce.

„Jsem rád, že v Česku jste pořád on the road!“ zvolal Kerouac.

„Kde se tu berete, Jacku? Myslel jsem, že jste všichni dávno v nebi,“ zeptal se Píky.

„Jo hochu,“ zvolal od vedlejšího stolu Erich Maria Remarque, „nebe nezná vyvolených. Všichni
žijeme v podzemí, kde strážíme své duchovní poklady. Jednou za rok na svatého George se

V Rokycanské nemocnici a Podivný hospodský sešň U zrzavé Mary

Napsal uživatel Belmondo
Pátek, 18 Zář 2015 08:14

vypravíme někam do hospody na pořádné sešň.“

„Je to tak,“ řekl jeho spolustolovník. „A co ty, Píky? Pořád píšeš do Trapsavce?“ chtěl vědět ten chlapík.

„Občas něco napíšu. A co vy, mistře?“ zeptal se psavec Hemingwaye.

„Tykej mi, vole.“

„Jasně vole!“ zareagoval pohotově Píky.

„Vod tý doby, co jsem si prohnal hlavu kulí, mi to nějak nemyslí, takže nic nepíšu. Radši si čtu vítězný práce z toho vašeho Trapsavce.“

„A co ty, Allene, vole, píšeš nové verše?“ automaticky tykal Píky i Ginsbergovi, který seděl u stolu spolu s Ernestem.

„Tady s Egonem píšeme společný trampský epos Kvílející hovno,“ řekl Allen a prstem ukázal na malého vousatého obrýleného mužíka.

„Ve všední den i v neděli

vše je totálně v prdeli

Dej si rumu nejmíň dvě decky

piš o trampingu vědecky,“ zarecitoval Bondy. „To je jen první sloka, ještě napíšeme další, bude jich třistašedesátpět, na každý den v roce jedna.“

„Tak tohle mi nikdo neuvěří,“ pomyslí si Píky, „ještě, že je tu Mery.“ Ta roztáčela za pultem další a další piva a nalávala panáky. Rozhlédl se po lokále.

Juan popíjel z hrnku s červenými srdíčky kafe s rumem a mával na svého psa záchranáře Majka. Ten sedal a lehal podle pokynů ruky pána. Rychlonožka udiveně zíral. Na názornou ukázkou, jak dávat povely beze slov, rychlošípácký pes Bublina vůbec nereagoval. Odebral se znuděně pod stůl, kde zvědavě očíhával Houlova Másla. Jeho majitel zasunul do válce staré remingtonky list bílého papíru.

„Stando, díky za texty Krrryla k mým padesátým narrozeninám. Občas si ty písň s Krrrlem společně zpíváme. Co to píšeš?“ zajímal se malý ráckující muž s knírkem.

„Potřebuji, Vašku, napsat reportáž vo dnešním sešňu do trampského časopisu Dým.“

„Já na trrramp nikdy nejezdil, ale byl jsem skaut, měl jsem přezdívku Chrrrobák,“ kasal se Havel. „Rrrád bych o tobě napsal hrrru z nádrřražáckého prrrostředí, jmenovala by se Trrraťový dělník,“ podbízel se dramatik.

„Tak to tedy prrr, přes vlaky jsem tady já!“ rozčiloval se s púllitrem v ruce Hrabal.

„Držte huby!“ okřikl je Houla. „Jestli by někdo měl psát vo mně, tak jedině tady Jack.“

Procestoval jako tulák na střechách vagónů celý státy a něco vo tom ví.“ London seděl vedle něho a nepřítomně koukal před sebe, zřejmě se myslí toulal po hvězdách.

Ke stolu, u kterého seděl Píky, se přiloudal šikmooký muž s copánkem a čínským slaměným kloboukem na hlavě. Doprovázal ho flekatý černobílý pes neurčité rasy.

„Chceš ten fena?“ nabízel čokla básník Li-po.

„Néé, díky, není vodsud, je zvyklý na vaše prostředí, nedokázal bych se vo něj dobře postarat,“ odmítl nabídku Píky.

„Já ti k fena sehnat i kočka a přidat recept na pečení.“

„Žeru jen ryby, fazole se špekem a taky holomócké tvargle,“ vymlouval se psavec. Li-po se rozhlédl po lokále s úmyslem někomu psa vnutit.

Karel May se dohadoval s bratry Mrštíky o dalším dílu Pohádky maye. Za každou cenu chtěl do děje prosadit Vinnetoua a Old Shatterhanda. Karkulka ve vypasovaném červeném sáčku a v minisukni z kůže před ně postavila košík. Vyndala z něj láhev červeného vína.

„Pánové,“ smyslně si olízla červeně kolorovaný horní ret, spodní měla namalovaný

